

МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2022

Саботиа, 1 октомври 2022

„ШТО ИМАМ, ТОА ТИ ДАВАМ“

Еднаш поведов една група излетници на плажа и видовме кокосов орех како плива по водата. Го зедевме и го отворивме за да откриеме дали е тоа само празна кора без плод. Колку бевме разочарани; ветуваше толку многу, но ништо не даде.

Дали некои проповедници и верници можат да бидат како тој кокосов орех? Даваат многу ветувања, но на крајот сето тоа завршува во празно? Можат ли да тврдат дека имаат многу, а немаат со што да го поткрепат тоа тврдење? Ајде да погледнеме еден запис од раната новозаветна црква кој ќе ни помогне да сфатиме дали го исполнуваме потенцијалот кој Господ го ставил на нас.

Сребро и злато јас немам

Приказната е запишана во Дела 3 глава. Петар и Јован – освежени по излевањето на Светиот Дух на денот Педесетница – се променети луѓе; веќе не се плашливи и срамежливи. Сега храбро го објавуваат Евангелието и јавно ги обвинуваат еврејските водачи дека го убиле Исус, Божјиот Син и Месија. Која е нивната цел? Напредување на Божјето царство. Се чини дека не постои човечка сила која може да ги запре.

Додека Петар и Јован одат, наидуваат на парализиран човек, питач кој се родил куц и кој секојдневно се занимавал со својот тажен занает пред вратата на храмот. Луѓето кои оделе во храмот да се молат или да принесат жртва обично биле великодушни, делумно затоа што давањето милостина бил централен дел на нивната религија. Тие мислеле дека великодушноста е начин на кој можат да ја заработат Божјата наклоност. Според нивната теологија верувале дека добрите дела на некој човек треба да бидат „потешки“ од лошите, за да може да биде спасен.

Кога ги видел апостолите како се приближуваат, мислејќи дека доаѓаат во храмот на богослужба, питачот ги повторувал своите вооби-

чаени реченици. Неговиот глас го привлекло вниманието на апостолите и им дал можност да сведочат за името на својот сакан Господ.

Забележете како размислувал Петар. Пред вратата имало многу сиромашни луѓе. Начинот на кој Петар му одговорил на питачот укажува на тоа дека имал духовно расудување. Елена Вајт кажува дека овој човек долго време сакал да го види Исус и верувал дека Исус може да го исцели од болеста (*Делата на айосџолийе*, стр. 57 ориг.). Го пропуштил Исуса, но сега се нашол лице во лице со Исусовиот претставник.

Питачот, неговата жална ситуација и почетокот на разговорот му дале на Петар многу добра прилика за сведочење. За разлика од оние што го отфрлале или занемарувале питачот, Петар и Јован погледнале право во куциот човек. Тие покажале сочувство кон него и го повикале да погледне во нив. Ова е значајно. За Бог да дејствува во наша полза, нашиот поглед мора да биде насочен кон Него или кон Неговите слуги – а не кон нашите грижи и стравови. Ставот на Петар е побожен – „Угледајте се на мене, како и јас на Христос!“ (1. Коринќаните 11,1) Зборовите на Петар го предизвикале очекувањето на човекот. Бил сигурен дека нешто добро ќе се случи. Сепак, следните зборови на Петар: „Сребро и злато јас немам“ (Деела 3,6) – сигурно го разочарале и ги намалиле неговите очекувања. Без оглед на тоа, Петар не застанал да зборува. Продолжил со зборовите: „А што имам, тоа ти давам“. Со доверба, храброст и убедување, Петар не му сведочел само на овој човек, туку на сите што го гледале. „А што имам, тоа ти давам“ – зборови кои покажуваат надеж, вера и доверба. Петар знаел што може да даде и тоа го дал доброволно, без премислување.

Забележете, исто така, дека Петар на човекот не му го дал она што го барал, туку она што навистина му било потребно. Му било потребно исцелување на телото и спасение на душата. Парите не можеле да го дадат ниту едното, ниту другото; исцелувањето и спасението се дарови на воскреснатиот Господ. Петар и Јован ги исполниле неговите потреби, а не неговите желби.

Во Исусово име

Петар и Јован се сетиле на Исусовите зборови: „Нека ви биде според верата ваша“ (Матеј 9,29) и „И што и да посакаете од Отецот во

мое име, ќе ви го исполнам“ (Јован 14,13). Сè што имале била верата во Исуса и во Неговата способност да помогне. Тоа било доволно и тие постапувале според тоа, не за да се прослават самите себе, туку да го прослават Бога. Кажале: „Во името на Исус Христос од Назарет стани и оди“ (Дела 3,6). Забележете дека Петар не казал: „Во името на црквата, стани и оди“. Тој не го излечил парализираниот човек користејќи го своето сопствено име. Парализираниот човек бил излечен со силата и во името на Исуса Христа.

Откако го зел човекот за десната рака, Петар му помогнал да стане и неговите стопала се зацврстиле. Човекот кој не можел да се движи од раѓање, скокнал на своите нозе и не само што одел, туку и скокал и го прославувал Бога. Двајцата ученици подготвено го употребиле она што го имале.

Што значи тоа за нас

Како денес да ја примениме оваа случка на себе? Куциот човек очекувал нешто од Петар и Јован и тие не го разочарале. Тие имале нешто да дадат и тоа што го имале го дале. Резултатот бил исцелување на човекот, сведоштво за Исусовото име и сила, судир со властите и на крајот, најпосле – спасение на поединците.

Петар и Јован ја користеле верата што ја имале. Тоа треба да го правиме и ние. Луѓето очекуваат од проповедниците да ја извршуваат својата работа и не треба да бидат разочарани во тоа. Што имате вие? Сите имаме нешто што можеме да го дадеме, зар не? Имаме најмалку еден талант и тој талант треба да го вложиме во Божјето царство. Треба да сакаме своите дарови да ги вложиме за вечноста и вечната награда – најголема награда е таа што во Божјето царство ќе ги видиме оние кои таму стасале преку нашиот вреден труд. Што имате? Самсон имал магарешка челуст. Давид имал пракќа и срце кое биле готово доброволно да се застапи за Бога. Малата слугинка на Неман ја употребила својата вера и глас да раскаже за израелевиот пророк кој може да излекува од лепра. Вдовицата имала само еден бардак со масло. Тавита имала игла и вредно ја користела за напредок на царството. Вдовицата ги имала двете лепти и не ги задржала, туку ги вложила во Божјето царство. Да, поуката од овој настан треба да

бидат зборовите на Петар: „А што имам, тоа ти давам“. Не можете да го дадете она што го немате.

Треба да утврдиме што ни дал Господ, а потоа тоа да го користиме на Негова слава.

Талант позајмен од Бога

Светот очекува нешто од христијаните; Бог очекува христијаните да имаат што да дадат, бидејќи Тој ни дал служба што треба да ја извршиме. Матеј 25 ни дава фасцинантен увид во Исусовата перспектива за оваа служба. Параболата за талантите ни открива дека Бог на секого од нас ни доверил нешто што мораме да го вложиме за Него. Параболата за овците и јајците ги наведува делата на правдата и милоста како она за што ќе бидеме или нема да бидеме наградени. Посетувањето на болните, давањето храна и засолниште на бескуќниците, посетувањето на оние што се во затвор и други дела на правдата се клучни за христијанството. Оние што го прават тоа го исполнуваат својот повик во Христа. Како христијани, а посебно како проповедници треба да правиме многу повеќе во тие подрачја. Нашиот глас мора да се подигне во одбрана на правдата и вистината. На пример, мораме да говориме на темите кои се врзани за заразните болести, за Ковидот, за СИДА-та итн. Мораме да станеме против абортусот. Мораме да ги поддржиме оние што се без одбрана, кои се злоупотребени и кои се наоѓаат на маргините. Мораме да им дадеме глас на оние што го немаат, облека на оние што се голи, засолниште на бескуќниците и храна на гладните.

Сепак, најголема мотивација да го користиме за Бога она што го имаме е сфаќањето дека Бог го дал најскапоцениот дар од Небото за наше спасение. Исус, најскапоцениот Божји Дар, го дал својот живот за нас. Не постои поголем дар. Ниту еден талант не смее да се скрие, да не биде употребен за Бога. Петар и Јован го дале она што го имале, и видете го резултатот! Замислете кога ние би го дале она што го имаме. Поставете си прашање: Што имам јас?

Сабота, 5 ноември 2022

СÈ ЗА ИСУС: МАЛАХИЈА 3 ВО 21. ВЕК

Израел се наоѓал во жална состојба кога Бог го повикал Малахија во пророчка служба. Божјиот народ го напуштил Господа во скоро секој дел од својот живот. Биле непослушни; ги отфрлиле Божјите заповеди.

Малахија со следните зборови ја опишува духовната состојба на народот: „И ќе дојдам кај вас за суд и ќе бидам брз извршител против вражачите и прељубодејците, и против оние кои лажно се колнат и ја скусуваат платата на работникот, ги измачуваат вдовиците и сираците, ги одбиваат придојдените, и од Мене немаат страв, вели Господ Саваот... Уште од деновите на вашите татковци отстапувате од наредбите Мои и не ги пазите; вратете се кон Мене, и Јас ќе се вратам кај вас, вели Господ Саваот“ (Малахија 3,5.7). Бог го обвинил Својот народ дека го ограбува во десетоците и приносите. Тој користи силни зборови за да ги опише последиците на нивната непослушност. „Со проклетство сте проколнати, зашто Ме крадете“ (9 стих).

Иако Израел бил виновен за многу сериозни престапи на заветот, значајно е што Бог ја издвоил повереничката служба како почетна точка, прв чекор кон реформацијата што морале да ја спроведат ако сакаат да се вратат кај Него. Каква стратегија користел Бог за да го врати Израел? Бог во својата мудрост и сезнаење бил сигурен дека ќе следат и други потребни реформи ако Неговиот народ се врати на верноста во десетокот и даровите. Уште една причина зошто Бог ја истакнува финансиската повереничка служба е што таа е најопиплива и најмерлива димензија на нечија посветеност и преданост на Бога.

Елена Вајт за финансиската повереничка служба

Елена Вајт имала голем товар за повереничката служба кога се работи за десетоците и даровите. Со големо убедување пишувала за овие важни теми. Постојат малку други теми за кои пишувала поисцрпно во текот на годините на својата служба.

Компилацијата Совети за повереничката служба (*Counsels on Stewardship*) го обработува скоро секој аспект од финансиската повереничка служба. Материјалите за оваа книга се собрани од многу нејзини статии кои излегувале во списанието Ривју, од поглавја земени од Сведоштвата за црквата и други книги што таа ги напишала. Кога секој од нас би ги прочитал со отворено срце само првите 100 страни од оваа книга, верувам дека би биле убедени и обратени да ја применуваме во практика верноста во десетоците и даровите.

Давање десеток од вкупните приходи

Бог упатил повик кон својот народ: „Донесете ги сите десетоци во ризницата, па да има храна во Мојот дом“ (10 стих). Елена Вајт во своите книги го користи изразот „чесен десеток“. Тоа подразбира дека некои давале десеток само од еден дел од своите приходи. Во Божјите очи, тие Го краделе. Даровите, исто така, се важен дел од финансиската повереничка служба; преку нив се обезбедуваат средствата за црковните потреби, додека десетокот не смее да се користи, посебно на ниво на локална црква. Некои не сфаќаат дека е можно да се краде од Бога, како во десетокот, така и во даровите. Десетокот и даровите се Божји средства за објавување на евангелието ширум светот.

Дали го крадеме Бога?

На 14 април 1960 година списанието Адвентист ривју енд сабат хералд објави статија од Х.М.С. Ричардс, под наслов: „Бакшиш или десеток“. Забележете го овој цитат: „Дали на Бога му даваме десеток од нашите приходи или одвреме навреме му даваме само бакшиш? Дали повеќе внимаваме кога на некого му даваме бакшиш, отколку кога на Бога даваме десеток?“ Ако на Бога не му го вратиме десеттиот дел од нашите приходи, ние всушност не даваме десеток. Откако се пензионирал во Генералната конференција, неколку години хонорарно работел на ревизија на црквите во една област. Додека ги прегледувал ковертите со десеток на бројни верници во црквата, бев изненаден што мнозина не даваат десеток од своите целокупни приходи. Иако лично не ги познавав, ниту знаев колку точно заработуваат, беше очигледно дека ако приходот на нивното семејство изнесува десет пати помножено со десетокот тие не би имале доволно за пре-

живување. Таквите верници буквално се ограбувачи на Бога, иако даваат по некоја пара во црквата.

Принципи и упатства за давање десеток

1984 година Генералната конференција го објави првиот сеопфатен совет за десетокот со наслов Принципи и упатства за давање десеток (Tithing Principles and Guidelines). Одбор од 17 членови, составен од водачи на црквите и верници, направи едно од најисцрпните истражувања на темата десеток. Тоа истражување е направено на барање на одредени црквени водачи кои сакаа да имаат дефинитивни упатства кои верниците можат да ги користат при издвојувањето на својот десетоик. Една од главните теми за кои размислуваше овој одбор се однесува на личниот приход. Препораката гласи:

„Личниот приход е плата, исплата по час, бакшиш, провизии, бенефиции, индивидуални профити од работата или работните операции, приходи од вложувања, пензиски олеснувања и наследство... Десетокот треба да се пресметува од целокупниот приход пред законските или било какви други побарувања од страна на државата или сопственикот на приходот. Овде влегуваат и федералните и државните даноци на приход, кои обезбедуваат средства за службите и други бенефиции на одговорното граѓанство“ (Tithing Principles and Guidelines; 1984, pp. 22, 26.).

Самоизмама

Подржувањето на Божјето дело е само една страна на паричката на финансиската повереничка служба. Бог не нè повикува само да бидеме соработници во објавувањето на евангелието, туку ја воспоставил и финансиската повереничка служба која донесува материјални средства и духовни благослови во животот на Неговите деца, како што кажува вториот дел од стихот во Малахија 3,10. Забележете што кажува Елена Вајт за ова:

„Кога тие (Израелците) го ограбувале Бога во десетоците и даровите, требало да сфатат дека не го ограбуваат само Бога, туку и самите себе, бидејќи Бог почнал да ги ограничува своите благослови во иста

пропорција со која тие ги ограничувале своите дарови за Него“ (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3, p. 395).

Кога Бог ветил дека ќе ги заштити и благослови посевите на оној што дава десеток, какво било вистинското ветување? Тоа било ветување дека Тој ќе ги заштити материјалните средства на таквите личности. Да забележиме некои одредени благослови што ги добиваат луѓето кои се верни во својата повереничка служба:

1. Верната финансиска повереничка служба ни помага да ја развиеме и задржиме исправната перспектива кон парите и богатството. На парите гледаме како на средство што ќе ги исполни нашите вистински потреби и ќе помогне да напредува Божјето дело. Заштитени сме од појава и развој на љубов кон парите за која Библијата кажува дека е корен на сите зла.
2. Верната финансиска повереничка служба наметнува дисциплина на нашето трошење, на управувањето со нашите финансиски средства кои ни се дадени на располагање. „Преку Неговите благослови Тој направил нивните (Израелскиот народ) девет десетини да вредат повеќе... отколку целата количина без Неговите благослови“ ((Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3, p. 404).
3. Давањето десеток и дарови ја негува заветната заедница со Бога. Тој е голем извор, дарител на секое добро и секој совршен дар. Бог нè направил повереници на Неговите добра.
4. Тоа е најуспешниот противотров против лакомоста и себичноста.
5. Тоа сочинува многу важен дел од заедницата со Бога. Тоа е цемент кој нè поврзува со Бога и Неговата црква. Тоа прави да бидеме насочени кон службата за царството.
6. Тоа носи задоволство и мир кој настанува од сознанието дека соработуваме со Бога во големата мисија на објавувањето на евангелието на светот.
7. Тоа служи како сидро за душата. Ако сме верни во ова подрачје на животот, тогаш ќе бидеме верни и во другите подрачја на нашата заедница со Бога и нашите ближни.
8. Сопружниците кои се соединети во верна повереничка служба се помалку наклонети да имаат судири околу управувањето со семејните приходи.

Нов почеток со Бога

Во Малахија 3 глава, Бог го објавува проклетството, но и сесрдниот повик упатен на Неговиот народ, Израел, да престанат да го ограбуваат, да започнат одново и да го обноват својот завет со Него. Тој ги повикува да Го „искушаат“ (10 стих). Овој сликовит јазик ни го открива Бога на кого му служиме и Неговиот однос кон средствата кои Му се на располагање. Тој со нетрпение чека да не благослови, дури и многу повеќе од она што сме во состојба да замислиме. Бог јасно објавува дека Неговите средства се поголеми од нашите потреби.

Денес постои голема потреба од зголемување на десетоците и даровите за да може прикладно да се финансира работата на црквата – посебно среде современата криза. Многу локални цркви тешко успеваат да ги покријат основните оперативни трошоци; имаат многу ограничени средства за остварување на мисионските програми. Кога зборуваме за пробудување и реформација, верната повереничка служба мора да биде дел од целокупната слика. Не смееме да си дозволиме да го крадеме Бога (и себе). Треба да го искушаме Бога и да бидеме верни во повереничката служба. Кога само 25 проценти од активните верници – а се надевам дека ќе ги има многу повеќе- кои моментално не даваат десеток или даваат помалку од она што треба да го дадат- би почнале редовно да даваат, би настанало изразито зголемување на средствата кои се на располагање за да се заврши делото на објавување на вечното евангелие. Замислете само какво влијание би имало тоа на нашиот духовен живот. Кога нашите верници би биле верни во својата повереничка служба, тоа би ја наполнило ризницата која Елена Вајт ја видела: „Големите цели се исполнуваат преку овој систем. Кога сите би го прифатиле тоа, секој би бил верен и вреден Божји повереник и не би имало недостаток на средства за извршување на големото дело на објавување на последната порака на предупредување на светот. Ризницата би била полна кога сите би го прифатиле овој систем“ (Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 73).

Каква возбудлива мисла. „Сè за Исус“ не би било само убава песна која би ја пееле по пат, туку начин на живот кој го опфаќа секој аспект на нашето суштествување – дури и нашите паричници.

Сабота, 3 декември 2022

КОГА БОГ ВОДИ

Еден трговец со недвижности ја раскажа следната приказка: „Додека им ги покажувал куќите на луѓето, на еден брачен пар шест месеци им покажувал разни домови. Најпосле пронајдов две куќи кои им се допаднаа, но не можеа да се одлучат која да ја купат. Со жена ми се вративме во втората куќа и таа почна да талка по неа разгледувајќи повнимателно, а јас чекав на спратот. Конечно ми кажа дека ќе ја земат првата куќа. Ја прашав како ја донесе таа одлука. „Стоев во дневната соба,“ кажа жената, „и барав од Бога да ми даде знак. Токму во тој миг еден авион загреме над куќата летајќи кон аеродромот и знаев дека оваа куќа не е за нас“.

Ние секогаш бараме некој знак, зар не? Неодамна се возев по патот размислувајќи за една важна одлука што треба да ја донесам. Еден миг викнав кон Бога: „Зошто не ми напишеш порака на небото за да знам што да направам?“ Зар тоа не би било прекрасно. Секогаш кога се соочуваме со некоја одлука, би имале небесен телеграф кој ни испраќа порака преку небото. Интересно е што ние, човечки суштества, не го бараме Божјето мислење за секоја одлука, туку само сакаме да го видиме Божјиот ракопис на небото за некои одредени одлуки – за оние тешките. Каде ќе одам на училиште? Со кого да стапам во брак? Како ќе заработувам за животот? Дали треба да ја променам работата? Во секој случај, сакаме Бог да ни даде знак. Добар е било каков знак.

1. Очајни по знак (стихови 12 и 13)

Мојсеј, големиот старозаветен еврејски водач, не се разликувал многу од нас. И тој барал знак од Бога. Во една прилика Мојсеј бил насамо со Бога, подалеку од остатокот на еврејскиот народ. Сакал уште еден Божји патоказ, знак, небесна објава. Не станува збор за тоа дека Мојсеј немал патокази во текот на патувањето. Всушност, доживеал некои навистина неверојатни визуелни демонстрации. Грмушка што гори. Стап што се претворил во змија. Гранки од дрво што исчистиле загадена вода. Столб од оган што ноќе го води народот.

Столб од облак што ги води дење. Небесен леб, мана, кој паѓа секој ден. Но сега Мојсеј барал понатамошни објаснувања. Тој се моли, слично на нас: „Ете, Ти ми велиш: ‘Води го тој народ.’ Но не ми кажа кого ќе го пратиш со мене, а ми кажа: Те познавам по име и ти најде милост пред Мене. Па, ако, сум нашол милост пред Тебе откриј ми се да те разберам, та и понатаму да најдам милост пред Тебе, и да видам дека овие луѓе се Твој народ“ (2. Мојсеева 33,12.13). Мојсеј бара од Бога да му го покаже Неговиот пат.

Зар ние не сакаме да бидеме водени? Да ги научиме Божјите патишта? Да го знаеме патот по кој треба да одиме? Да ни биде покажан исправниот пат? Ние сме народ кој е гладен за водство. Копнееме по вистински правец. Ние сме како залутан човек во пустина, кој вика кон Бога: „Покажи ми го патот! Дај ми знак! Напиши го тоа на небото за да можам да видам“.

Бог не му напишал на Мојсеј порака на небото. Никогаш не поставил пред него нацрт со планови. Користејќи современи изрази, не му пратил факс, имеил или писмо. Направил нешто многу подобро.

Еднаш, додека бев млад проповедник, нашето одделение направи лавиринт. Тој се состоеше од картонски кутии кои се движеа цик-цак по должината на приемната просторија на црквата. Имаше само еден влез и само еден излез. Многу мрачни премини, застрашувачки слепи улици и неочекувани изненадувања се наоѓаа во лавиринтот кој се завршуваше со спуштање со тобоган во слобода.

Младите влегуваа во лавиринтот со различни емоции. Оние што беа авантуристички расположени, не можеа да дочекаат. Со задоволство трчаа низ лавиринтот.

Некои беа храбри, но внимателни. Пристапуваа кон тоа како да е тоа нивното прво возење со автомобил, со возбудување измешано со претпазливост.

Најинтересни истражувачи беа плашливите. Стоеја на влезот прашувајќи се: Колку време ќе ми треба да излезам одовде? Дали ќе биде тешко да го пронајдам патот? Што ако се изгубам? Како ќе знам дека одам во исправна насока?

Дали тоа ве потсетува на начинот на кој му пристапуваме на животот? Некои од нас се амбициозни – други плашливи, некои скептични. Сите сакаме да ја поминеме патеката. Сите сакаме некој да ни

го покаже патот. Оние што се колебаат, чекаат и се несигурни кога треба да влезат во лавиринтот. Колку повеќе чекаат, толку повеќе се плашат од непознатото патување. Неколкумина добро расположени што поминаа низ лавиринтот се обидуваа да ги утешат и охрабрат плашливите. Најпосле, во очај, плашливите – скоро едногласно – прашаа: „Ќе дојдете ли со нас?“ Длабоко во своето срце, повеќе од водство, сакаа да имаат водач.

2. Нешто подобро од знак (14 стих)

Бог му понудил на Мојсеја нешто подобро. Му ветил на дека Тој ќе оди со него. Одговорил на Мојсеевата молитва велејќи: „Јас самиот ќе врвам пред тебе, и ќе те успокојам“ (2 Мојсеева 33,14). Бог лично го водел Мојсеја и израелскиот народ. Понудил нешто подобро од водство: ветил дека ќе биде нивен Водач. Ветил дека ќе биде со нив. Тој не бил некој далечен Бог кој живее во своето небесно царство, туку Бог кој одлучил да дојде на земјата и да живее со Својот народ. Бог нема ништо да им напише на небото, туку ќе му ја подаде раката на Мојсеја и на Неговиот народ и ќе оди заедно со нив, покрај нив, како најголем Пријател. Иако Библијата никогаш не го користи зборот водство, таа зборува за Водачот. Ние можеби бараме водство, но Бог ни дава нешто подобро – самиот себе. Длабоко во нашето срце, ние сакаме водач повеќе од водство. Кога некогаш би се нашле во некој непознат град, што би сакале повеќе: карта на градот или љубезна личност која кажува: „Имам слободно време. Јас ќе дојдам со тебе и ќе ти го покажам патот. Ќе бидам твој личен водач“.

За христијаните водството доаѓа преку постојаната заедница со Бога. Бог сака да го запознаеме. Неговото водство е дел од таа заедница. Знаците се привремени; заедницата е постојана. Знаците можеме погрешно да ги прочитаеме или протолкуваме, или воопшто да не ги видиме. Бог сака да нè води чекор по чекор на секој дел од нашето патување, а не само низ проблемите или крупните одлуки. Тој најдобро го прави тоа кога оди со нас, кога има заедница со нас.

Мојсеј го доживеал тоа присуство, таа заедница. Еден од најдобрите показатели за Мојсеевиот живот е запишан во 2. Мојсеева 33,11: „И тогаш Господ зборуваше со Мојсеј лице в лице, како што човек зборува со пријателот свој.“ Овој стих зборува за реалноста и длабочината

на комуникацијата помеѓу Мојсеј и Бога. Мојсеј бил Божји пријател не затоа што бил совршен, надарен илим силен. Тие биле пријатели затоа што си верувале еден на друг, разговарале еден со друг и имале заеднички интереси. Никој не можел да ги раздвои. Мојсеј не знаел каде ќе оди заедно со Бога. Бог не поставувал секогаш патокази за да го насочи, но тоа не било важно. Мојсеј знаел со Кого оди и тоа било сè што било потребно да го знае. Мојсеј бил реална личност и имал реални средби со реалниот Бог. Оваа заедница му давала правец и водство, како што сакал.

Ако сакаме да ја знаеме Божјата волја, тогаш мора да го запознаеме Бога. Водството зависи од заедницата. Ако бараме Водач повеќе од водство, можно е да го видиме знакот што сме го барале. Дури и повеќе, ќе имаме и некои прекрасни предимства.

3. Предимството на заедницата

Ние сме луѓе навикнати на предимства. Ги сакаме. Всушност, ги очекуваме. Бидејќи нè следи Божјето присуство, имаме некои неверојатни предимства. Еве го пакетот со предимства што го добиваме преку заедницата со Бога:

А. Имаме Сојайник (14 сѝих)

„Јас самиот ќе врвам пред Тебе“ (2. Мојсеева 33,14). Без оглед на нашите околности или состојба, Бог е со нас. Нашата ситуација не го менува Бога. Тој е секогаш со нас.

Во текот на тешкото патување Гладис Ајлвард (мисионерка во Кина), од Јанг Чен, град кој бил разорен во војната за време на комунистичката окупација, едно утро се соочила со очигледна надеж дека ќе стигне на сигурно.

Една тинаесетгодишна девојка се обидела да ја утеши со зборовите: „Не заборавај што ни раскажа за Мојсеј во пустината“ (мислејќи на Божјето ветување за Неговото присуство), на што Гладис одговорила: „Да, душо, но јас не сум Мојсеј“. Девојчето одговорило, „Да, но Бог е сè уште Бог“.

Бог на вселената чекори со нас. Тој е наш сопатник, наш пријател. Целиот свет може да нè напушти, но Бог нема да го направи тоа. Ни дал ветување.

Б. Ќе имаме одмор (14 сѝих)

„...И ќе те успокојам“ (2. Мојсеева 33,14). Одморот за кој овде станува збор е одмор кој го имаме додека сме уште на пат. Тоа е одмор што ја проникнува сржта на нашето битие. Тоа не е како слободен ден во работната седмица, платено летување или гарантиран годишен одмор. Тоа не е само престанување со активностите, борбите или патувањата. Тоа е мирот и сигурноста кои ги имаме додека патуваме со Бога.

Во фаталната несреќа на американско вселенско летало Челинџер, клучните службеници на НАСА донеле кобна одлука да започнат со лансирање на спејс шатлот по непрекинатата работа од дваесет часови, со сон од само два до три часа претходната ноќ. Нивната погрешна проценка ги чинеше животот седумте астронаути и скоро ја уништи целата американска вселенска програма. Минатите години, најтешките несреќи во индустријата – да ги спомнеме само Чернобил или фаталната навигациона грешка на Корејскиот авион на летот 007 – сите се случиле среде ноќ, а главна причина биле заморот и стресот. Одморот е сведоштво за довербата.

Постои приказна за две птици кои застанале високо над еден раздвижен град набљудувајќи ги луѓето како забрзано преминуваат од една во друга активност. Чучулигата го запрашала врапчето: „Зошто тие луѓе така брзаат напред-назад?“ Врапчето одговорило: „Можеби не сфаќаат дека имаат небесен Татко како што имаме ние, кој се грижи за нив“.

Кори Бум, жена од Холандија, позната по тоа што нејзиното семејство ги криело Евреите во текот на Втората Светска војна, додека се наоѓала во логорот имала обичај да каже: „Не спротивставувај се, само вгнезди се“. Таква е и довербата. Предноста на животот во Божје присуство е што можеме да му се приближиме на нашиот небесен Татко, знаејќи дека ќе добиеме одмор безбедни и победоносни.

В. Ќе бидеме ѝрейознаени (сѝихови 15 и 16)

„Ако Ти Самиот не појдеш со нас, тогаш не изведувај нè одовде, зашто, по што ќе познаеме дека јас и народот Твој сме нашле милост пред Тебе, освен по тоа што Ти одиш со нас? И по тоа ќе се разликуваме и народот Твој од сите други народи што се на земјата“ (2. Мојсеева 33,15.16). Претпоставувам дека сите сакаме да бидеме препознаени,

поинакви од остатокот на општеството. Тоа го прави Божјето присуство во нашиот живот. Поради Божјето присуство ние сме свет народ. Свет значи одвоен, поинаков. Кога сме во Божје присуство, ние се наоѓаме на света земја. Одвојуваме еден ден седмично – сабота – како свет ден. Срцевината на овој текст е дека ние сме свет народ само поради Божјето присуство. Ние не сме свети затоа што сме чудни или необични. Ние сме поинакви затоа што го имаме Божјето присуство. Не сме поинакви поради она што го правиме, туку поради она што Бог го прави во нас и преку нас. Светата личност сериозно го сфаќа Божјето присуство. Размислете за ова.

Ако сме постојано свесни за Божјето присуство, тоа ќе влијае на нашиот говор, на нашето однесување и на нашите мисли. Тоа е многу поразлично од играњето фудбал со вашиот проповедник. Божјето присуство прави да мислиме поинаку, да постапуваме поинаку, да зборуваме поинаку, да сакаме поинаку и да служиме поинаку. „Ако Го нарекувате Отец Оној, кој непристрасно секому му суди според делата, тогаш поминувајте го времето на својот живот во страхопочит“ (1. Петрово 1,17).

Божјето присуство нè повикува да бидеме истакнати во мноштвото, да бидеме одвоени. Тој нè повикува да бидеме поинакви.

Г. Ќе бидеме ѝознаѝи (17 сѝих)

„И Господ му рече на Мојсеј: ‘Ќе го направам и тоа што го кажа, зашто ти најде милост пред Мене, и те познавам многу добро“ (2 Мојсеева 33,17). Можете ли да замислите колку Бог ве познава? Средбата со Бога е интимно искуство. Можеме да го запознаеме и Тој може да не познава нас. Можете ли да замислите каква вредност ни дава тоа? Создателот на вселената не знае по име. Всушност, Тој знае за нас сè.

4. Гледање на знаците во ретровизорот

Всушност, Бог ни дава и знаци. Но тие не се како патокази, билборди или натписи на небото. Но, сепак се знаци. Тие се овде, но ние понекогаш не ги гледаме. Кога одиме со Бога, кога нè следи Неговото присуство, Неговите знаци се насекаде околу нас.

А. Знако̄и на Не̄говатӣа слава (18 с̄иих)

„Пак рече Мојсеј: ’Покажи ми ја славата Своја“ (2. Мојсеева 33,18). Божјата слава е огромната светост и блескавото величество што го прати Божјето присуство. Микеланџело се молел: „Господе, направи на секое место да ја гледам Твојата слава“. Небесата ја објавуваат Божјата слава. Создавањето сведочи за неа. Воплотена е во Црквата. Христијаните ја одразуваат. Божјата слава е насекаде околу нас. Мојсеј ја разбрал, ја почувствувал и ја видел Божјата слава. Но сепак, Мојсеј не ја видел потполната Божја слава, а тоа не можеме ниту ние.

Б. Знако̄и на Не̄говатӣа добрина (19 с̄иих)

„А Господ му рече: ’Ќе ја покажам пред тебе сета Моја слава, и ќе Го изговорам името Господово пред тебе“ (2. Мојсеева 33,19). Зборот добрина се однесува на манифестацијата или суштината на славните Божји атрибути, најчесто преку делата на Неговите раце. Божјата добрина е конкретно искуство за она што Бог го направил и го прави во животот на Неговиот народ. Мојсеј постојано ја доживувал Божјата добрина, иако не можел да биде сведок на сета Божја добрина.

В. Знако̄и на Не̄говатӣа милос̄ӣи (19 с̄иих)

„А Господ му рече: ’Ќе ја покажам пред тебе сета Моја слава, и ќе Го изговорам името Господово пред тебе, и кој е за помилување ќе го помилувам и кој е за утешение – ќе го утешам“ (2. Мојсеева 33,19). Божјата милост е незаслужена наклоност, израз на Неговото срце. Божјето срце е срце проникнато со љубов и сочувство. Многу пати заслужуваме правда на нашиот животен пат, но наместо тоа Бог ни ја дава својата наклоност, ни ја покажува Својата благодат. Ние, Неговиот народ, сме приматели на Неговата благодат, но не и на сета можна благодат.

Еве една занимливост за Божјите знаци – Неговата слава, добрина и милост. Често, кога Бог нè води, знаците ги забележуваме дури подоцна. Тоа е како во ретровизор да го набљудуваме нашиот живот – гледаме дека Бог се појавил, дека ја завршил својата работа. Гледаме назад и забележуваме како Бог направил тешката ситуација да се реши поволно. Дури и велíme: „Само Бог можеше тоа да го направи“.

Размислуваме за серијата настани и знаеме дека тие делчиња можеле да бидат склопени само од Божјата рака. Гледаме назад на она што се случило и сфаќаме дека тоа не сме го заслужиле. Тоа било Божје дело. Иако нашето животно патување не е секогаш лесно, кога ќе поглед-
неме наназад можеме да го видиме Божјето водство.

Мојсеј сакал да ја види Божјата слава – сакал знак. Бог му кажал дека тој цело време ги гледа Неговите знаци – Неговата добрина, Неговата слава – сето тоа е околу Него. Но бидејќи сакал видлива појава, Бог го кажал следното: „Ене место кај Мене, застани на онаа карпа! А кога ќе помине славата Моја, ќе те ставам во пукнатината на карпата, и ќе те засолнам со раката Своја, додека не поминам; а кога ќе ја кренам раката Своја, ти ќе ме видиш откај грбот, но лицето Мое не ќе можеш да го видиш“ (2. Мојсеева 33,21-23).

Мојсеј го сторил тоа што му било кажано. Застанал во пукнатината на карпата и Бог поминал. Видлива појава, овој пат во човечки лик. Мојсеј Го видел, но не Неговото лице, туку грбот.

Заклучок

И ние можеме, кога Бог нè води, да го видиме Божјиот грб, но лицето не. Зошто? Не можеме да го видиме Неговото лице затоа што не можеме да Го видиме кога доаѓа. Го гледаме Божјиот грб бидејќи гледаме каде бил и што направил во минатото. Ние не можеме да го предвидиме Бога. Дури по подолго размислување, најпосле можеме да сфатиме што Бог правел за сето време. Моето искуство е дека Бог не го покажува секогаш патот, туку Тој нè води. Кога ќе се свртам назад го гледам тоа водство. Се надевам дека и вие го гледате.

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА

МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ

Излегува тримесечно

4/2022

Издава:

*Одделение за саботна школа при
Христијанската адвентистичка
црква во Република Македонија*

Одговара:

Томе Трајков

Подготовка и графичко уредување:

Мелија Томовска

Адреса на редакцијата:

Ул. Влае 42, 1000 Скопје

Тел/факс: +389 2 20 48 038

E-mail: tomehac@mt.net.mk

www.adventisti.org.mk

За интерна употреба